

Василь ВРУБЛЕВСЬКИЙ

СВЯТО ОСТАННЬОЇ НОЧІ

Василь ВРУБЛЕВСЬКИЙ

**СВЯТО
ОСТАННЬОЇ
НОЧІ**

Вірші

Київ
"Новоліт"
1993

Про автора

Народився 1963 року на Житомирщині.

Навчався в педінституті.

Працював в газетах.

Зараз — редактор журналу "Авжеж!".

Автор книги повістей "Замах на генсека" (Житомир, 1992).

Упорядник хрестоматії "Проклятого віку струна" (1992).

ЛІВО

Врублевський Василь Марцельович
СВЯТО ОСТАННЬОЇ НОЧІ
Вірші

Київ, "Новоліт", 1993

СУМЛИВА ОСІННЯ НІЧ

Як жаль, що ми зустрілися так пізно, коли в житті вже складно щось міняти,
коли вже птахом вільним не літати: чуття закуто у клітки залізні...

Ми мовчки сидимо, лиш наші очі виказують боління і боріння,
і в краплепад сумливий безгоміння спливають воском тихомиті ночі...

Прости, пробач, що був з тобою я несмілим й не мовив слів ні ніжних, ані злих,
що не торкався губами перс твоїх і ніжив, лоскотав, доводив до безумства лиш очима твоє тіло...

ПАВУТИНКА

я виснував
тонку павутинку
із завчених
рухів і слів
і ти
заплуталась
в ній

мені
як тому павукові
не залишалося
нічого іншого
як вчинити
зі своєю жертвою
чого забажаю

шкода тебе мені не було

БІСЕР

Коли життя накинє зашморг
І лишиться півкроку до межі,
Мене не згадуй ти нізачо —
Не забувай, що ми чужі.

Нічим тобі не допоможу
В хвилину скрути чи біди, —
Й мене тривожити негоже,
А ліпше тихо відійти.

Коли життя дарує радість
Й душа звеселиться по край, —
Ти і тоді мене не згадуй!
Що ми чужі, не забувай...

Твоєму горю не зрадію,
Твоєму щастю не заважу,
А ти...
Ти не вбивай в мені надію
На те, що ще не раз тобі я зраджу!

СОНЕТ

Так несподівано зустрівсь
З тобою — я не сподівавсь...
Листопад був. А, може, квітень.
І день з холодним сонцем гравсь.
Я простував навстріч, і ти
Звабливо зирнула на мене.
Гілляччя голе старих кленів
Мене штрикнуло: "Підійди!"

"Це доля!" — не вгавало (віття).
"Радій, що врешті дочекавсь!" —
Залопотів плащами поруч вітер...

Та! — несподівано зустрівсь
З тобою я не сподівавсь,
Тож я тебе, жадана, не помітив.

мої гарячі обійми такі холодні
твоя щира ніжність така артистична
сходження на вершину блаженства
мов падіння на дно безодні
і це не вперше

але востаннє

це випадково

хоча й навмисне

сходження на вершину блаженства
починається із падіння
у ліжко
спрагло шепочуть
неспраглі вуста
пальці гортають зачитану книжку
все в ній знайоме
кожен абзац можеш переповісти

спрагло шепочуть
неспраглі вуста
пальці гортають
зачитану книжку

і раптом у серце жах лезом ножа
вирвано кимось сторінку

напружуєш пам"ять але не можеш згадати
жодного слова із тих
що були на вирваній кимось сторінці

БІСЕР ІІІ

Прощай, вже йду. Тобі ж
лишаю час на роздуми,
на сумніви,
на "тощо"
(у цім ряду і жалість —
до самої себе).

Прощай!
Але не тішся:
настане мить, коли
я знов прийду. Як завжди,
ненадовго.
Та однак!
Отож:
"До зустрічі!
Віроджуйсь для бажань!"

(Рядок останній вкрадено у Фроста).

БІСЕР II

Ти прийшла на розмову, а вийшло: на сповідь. Ти не перша, либонь. Й не остання, мабуть. Тобі хочеться, певно, віддатись як не тілом, то словом, — і віриш наївно, що тебе зрозуміють і — навіть! — збагнуть...

Ти віриш наївно, що я не такий, як усі, — “Ну, може, й такий, але трішечки, трішечки інший!” — жалію тебе, та не ліпше й не згірше, як прибудну собачку чи поранену кішку...

Пробач! За відвертість — пробач... Звісно, міг би збрехати, міг би ніжні на вуха чіплять словеса. Однак, бач в чому річ: я не з тих ловеласів, що без сумніву зайвого розстелять плаща...

Отже, ти тепер знаєш: я не стану брехати... Прийшла на розмову? Що ж, почнем розмовляти...

ДОНЖУАНІВСЬКЕ

Повинні дякувати мені жінки, яких колись покинув,
й на ту молитися хвилину, коли востаннє по стіні
ковзнула тінь моя щаслива.

Усяк було: і сльози, і вмовляння, і біль ядучий від образ,
та, закуривши, я щораз казав щось ніжне на прощання
і зичив щастя у житті.

Не каюсь я (бо ж не грішив!) ні через день, ні через рік,
і не ставав удруге на поріг, з якого в ніч колись ступив
і в темноті безслідно шез.

Не треба того проклинати, хто вас любив не для забави,
не з розрахунку й задля слави, а лиш для того, щоб кохати,
й не зазіхав більш ні на що.

Утіхи з вами я не прагнув, любить мене не вимагав,
свою вам ніжність дарував — невміло, може, і нахабно
(за це пробачте вже мені).

Не забуваю вас, не забуваю... Лиш здогад іноді вшкульне,
що вже ніхто із вас не згадує мене...

Мені здавалось: я вас покидаю.
А покидали, мабуть, ви...

цей старенький диван
давно вже мав би
віддати чортові душу
але його тримає
на цьому світі
усвідомлення того
що він нам з тобою
дуже потрібен
він знає
що без нього
ми не будемо разом
жодної хвилини

він не хоче брати на себе гріха розлучити нас

* * *

у жовтій блузі
і синіх джинсах
пройшла ти мимо

під твоїми ногами
опале листя
вогненно яре
ображено й несміло
шелестіло

у жовтій блузі
і синіх джинсах
пройшла ти мимо

ЛІВО

ГРІХОВОЗНЕСІННЯ

Ми — сума всіх миттєвостей життя.
Ми — владарі таємних алгоритмів,
де “плюс” — жага, а “мінус” — каяття
за Гріх, не вчинений тієї миті,
коли сам Бог велів нам согрішити,
прощаючи зарані безрозсудність
безумних тіл... О, як горить
в вогні пекельному облудність
намарних дій, намарних слів,
що ними ми хотіли відкупитись
від всезборимих, непідвладних почуттів,
яким було б ганебно не скоритись...

І залишились губи — небесні, ніби шовк,
і залишились груди — тугою сповиті,
і залишились руки — сплетеними в човн,
і — на твоїх ногах моїх жадань відбиток.

І залишився Гріх, не вчинений тієї миті...

* * *

твої слова які з такою жорстокістю
ти жбурляєш мені у вічі
розбиваються об камінність
мого обличчя
і перетворюються в пороховицю
так було і так буде
як би ти того не хотіла
але ти нікуди не підеш

ти будеш зі мною
допоки я *цього хотітиму*

на волю тебе пташечко
відпускати ще рано

все
кажеш ти
я більше не можу

(я мовчу)

все
кажеш ти
я більше не хочу

(я посміхаюсь)

все
кажеш ти
я йду від тебе

(я кладу руки тобі на плечі)

все
кажеш ти
прощай

(я дивлюсь в твої очі)

але
кажеш ти
подаруй мені свято останньої ночі

(я торкаюсь пальцем
гудзика твоєї блузи)

наступного вечора
все повторюється знову

(свято останньої ночі
триває вже кілька літ)